

Hồi Thứ Ba Mười Chín

TÌNH SÂU NGHĨA NẶNG

Đình Hạo than thở nói:

– Hồng huynh chỗ ở chật hẹp thế này, cả thiên hạ chưa chắc tìm được mấy chỗ.

– Há há há! Quá khen vậy, nếu hiền đệ yêu thích, có thể ở lại lâu dài.

– Thật cảm tạ thịnh tình của Hồng huynh vậy.

– Trời còn sớm chán, không tiện làm kinh động mọi người, chúng ta cứ đập nước bước sang.

– Đình Hạo nghe nói thất kinh, cất tiếng hỏi:

– Đập nước bước sang?

– Đúng thế!

– Khoảng cách này độ bao xa?

– Chưa tới năm mươi trượng.

– Hồng huynh đập nước đi được năm mươi trượng xa chẳng?

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

– Đệ chẳng tin nổi ư?

– Chẳng phải... không tin, xưa kia Đạt Ma sư tại Thiếu Lâm đập trên cỏ lau sang sông được vô lâm đồn đãi khen chẳng hết lời, ngày hôm nay huynh đài chẳng mượn vật nào mà có thể lặn ba bước sang mặt hồ năm mươi trượng xa như thế quả thật chẳng thể tưởng tượng được, thật là chẳng trèo lên núi cao thì không thấy mặt đất bằng phẳng, thế thì xưa nay tiểu đệ chỉ là ếch ngồi dưới đáy giếng...

– Đủ rồi, đừng cảm khái nhiều lời làm gì, sao đệ biết ngu huynh không mượn một vật để làm đà?

– Thế... thì Hồng huynh mượn vật gì để qua hồ?

– Để khảo sát nhẫn lực của người thế nào!

Xích Ảnh Nhân công Đình Hạo lên rồi hét to xem nào phi thân hạ xuống mặt hồ, tung tăng liên tục, lúc tả lúc hữu nhưng khoảng cách mỗi một lần nhảy độ một trượng hơn, Đình Hạo ngắm nhìn hồ nước tối mò ấy bất giác ớn lạnh xương sống, vì đối với thủy công hần hoàn toàn mù tịt.

Chỉ trong chốc lát đã đến bên kia bờ hồ, trông thấy toàn cây cối bông lá xanh

mát, thấp thoáng che khuất lầu đài đình các, thật chẳng khác nơi tiên cư thần thoại trong truyền thuyết.

Xích Ảnh Nhân nói:

– Hiền đệ có trông thấy huynh phi độ qua hồ bằng cách nào không?

Đình Hạo tụ thần trầm tư giây lát nếu mà lượn không phi hành không đập nước thì chẳng cần phải tung nhảy làm gì, vả lại cộng thêm một trọng lượng người lớn, dù có công lực cao siêu thế nào cũng chịu, thường thường hơn không phi hành hoàn toàn dựa vào một khẩu chân khí, nhưng khôn thể duy trì độ xa đến vài chục trượng được.

Lúc y tung người nhún nhảy lại có một khoảng cách cố định, mà lúc tung người lên như là đã có mượn sức vật gì...

Suy nghĩ một hồi, hắc sắc hiểu ra nói:

– Tiểu đệ hiểu rồi!

– Hiền đệ hiểu như thế nào?

– Phía dưới mặt hồ ắt phải có vật gì như loại cây ngầm chẳng hạn để mượn sức.

Xích Ảnh Nhân cười khanh khách nói:

– Hiền đệ chẳng thẹn là hạng người phi phạm, phán đoán chẳng sai tí nào.

Chẳng mấy chốc họ đã bước đến phía trước cổng một ngôi lầu kiến trúc theo kiểu cách cổ kính cột kết một tiếng cánh cửa mở toan, người mở cửa là một thiếu nữ áo đỏ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, giọng yêu kiều nói:

– Chủ nhân mãi đến lúc này mới về vậy?... ủa...

Xích Ảnh Nhân vừa bước vào cổng vừa nói:

– Có quý khách quang lâm, bảo chúng nó thức dậy lo xuống bếp chuẩn bị rượu thịt cho ta!

– Vâng!

Bên trong cổng lầu là một hoa viên lớn, xuyên qua lối đi giữa hoa viên lên thẳng lộ đài trên lầu quẹo sang lan can bên phải bước vào phòng xá trên lầu. Đình Hạo được trực tiếp đặt xuống một cái giường lớn có gối thêu bông hoa và chiếc mền bông, một mùi thơm phấn son xông vào mũi, Đình Hạo động lòng chẳng ít, đây hình như là phòng của người nữ vậy. Hồng huynh này ham thích mùi thơm phấn son thế này sao?

Trời đã sáng trưng, tia nắng vàng xuyên qua màn lưới màu xanh bích, nhìn thấy rõ cách trưng bày trong phòng. Ngoại trừ cái giường cấm tú này, cách trưng bày xa xỉ thật giống như một thư phòng của gia đình phú quý, nhìn ra cửa sổ xa xa ánh sáng lấp lánh trên mặt hồ phản chiếu.

Đình Hạo thoáng nghĩ lúc mình là khách ở Lâm Bích Lâu tại Tề Vân Trang, phong cảnh quả thật xuất sắc, nhưng lại chẳng bằng hoa lệ tại nơi này, vì Tề Vân Trang qui mô quá lớn nên mất đi vẻ đẹp thanh nhân u tịch.

Xích Ảnh Nhân quan tâm nói bằng sự chân tình:

– Hiền đệ đi từ từ chậm chậm được chẳng?

Đình Hạo bước xuống giường đứng gần cửa sổ nói:

– Chạy nhảy thì chẳng được, đi đứng trong phòng thì dễ thôi.

– Thế thì đi tắm giặt thay y phục trước đã.

Dứt lời, một tên thư đồng mày thanh mục tú niên kỷ mười ba mười bốn, bước đến cạnh cửa phòng, cúi người làm lễ nói:

– Thưa chủ nhân mới về.

Xích Ảnh Nhân vẫy tay nói:

– Vào đây chào nhị chủ nhân!!

Thư đồng bước vào phòng quì xuống nói:

– Hạ nhân Phạm Thư tham kiến nhị chủ nhân!

Ba chữ “Nhị chủ nhân” khiến Đình Hạo đỏ mặt chẳng ít ra vẻ quỳnh quáng chẳng biết làm sao, nhìn Xích Ảnh Nhân một lúc đoạn hấn hất tay nói:

– Mi tên là Phụng Thư?

– Vâng!

– Đứng lên!

– Tạ nhị chủ nhân.

Xích Ảnh Nhân lại nói:

– Phụng Thư, chuẩn bị nước nóng, lấy quần áo của ta đưa cho nhị chủ nhân ngay để tắm gội.

– Vâng!

Phụng Thư bước ra khỏi phòng, Đình Hạo mới nghiêm mặt nói:

– Hồng huynh người làm thế này khiến đệ chẳng yên!

Xích Ảnh Nhân cười sang sảng nói:

– Làm thế mới có thể thống, mà hiền đệ ở đây cũng tiện, không có cảm nghĩ là người khách...

– Thịnh tình Hồng huynh, tiểu đệ làm thế nào đảm đương nổi?

– Hiền đệ lượng thứ, ta lớn hơn vài tuổi, xin gọi ta một tiếng đại ca có được chẳng?

– Đinh Hạo xúc động vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ thản nhiên bình tĩnh, chấp tay xá một xá nói:

– Đại ca tình sâu nghĩa nặng, tiểu đệ xin vâng mệnh.

Xích Ảnh Nhân xoa tay nói:

– Thế thì tốt quá, đại ca này có được người em như thế dù để an ủi cuộc đời rồi!

Chẳng mấy chốc Phụng Thư đến mời đi tắm gội, sau khi tắm gội và thay y áo xong hẳn trở về phòng ngồi nghỉ.

Ngay lúc này Xích Ảnh Nhân đến mời nhập tiệc, tiệc rượu được bày ở phòng kế đối diện trước sân lầu lộ thiên, hai người ngồi đối diện với nhau, chén bát ly đĩa toàn đồ cổ thật là quý hiếm rượu thịt các thứ chẳng thiếu thứ nào, hai thiếu nữ áo đỏ đứng hầu hai bên.

Đinh Hạo cảm thấy Xích Ảnh Nhân thần bí khó lường.

Trong bàn rượu, Đinh Hạo bèn lên tiếng nói:

– Tiểu đệ chưa được bá kiến lệnh tôn đường.

Xích Ảnh Nhân nghiêm nghị buồn bã nói:

– Gia phụ gia mẫu đã trước sau tạ thế, căn nhà trước mắt này đây chỉ có mỗi mình ngu huynh thôi.

– A!

– Vào, rượu thịt đơn sơ, anh em mình cứ tận hưởng.

Một tiệc rượu kéo dài cả tiếng đồng hồ, Đinh Hạo cáo từ trở về phòng, đóng cửa lại vận công trị thương.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, Đinh Hạo đã phục hồi như xưa, trong ba ngày này Xích Ảnh Nhân lo lắng chu đáo, tất cả bọn hạ nhân đều coi hắn như là nhị chủ nhân, điều này Đinh Hạo cảm thấy áy náy vô cùng.

Đinh Hạo thoáng nghĩ ước hẹn bảy ngày của Thọ Đạo Phong người ta lãng xảng cực nhọc liều mạng cho mình, thì mình không thể lưu lại nơi đây vui sướng hưởng lạc được, đồng thời hai vị lão ca ca Toàn Tri Trư và Kha Nhất Nghiêu chờ lâu không thấy mình đến ắt phải nóng lòng sốt ruột chẳng ít.

Sáng sớm ngày thứ tư Xích Ảnh Nhân mới vừa tới lầu, Đinh Hạo bèn nói ngay:

– Đại ca, tiểu đệ phải cáo từ vậy!

Xích Ảnh Nhân biến sắc nói:

– Tiểu đệ phải từ biệt chẳng?

– Tiểu đệ có việc phải đi ngay!

– Tệ xá của huynh chẳng đáng lưu cư chẳng?
– Không phải, tiểu đệ cơ hồ muốn ở luôn đây nữa.
– Có phải đại ca thiếu sót điều gì với hiền đệ chẳng?
– Càng không nên nói thế, vì tiểu đệ có việc cấp bách.
– Ngu huynh những tưởng chúng ta sẽ đoàn tụ nhau một thời gian nữa, nào ngờ hiền đệ lại nói lời từ biệt...

– Đại ca, ngày tháng còn dài, lo gì chẳng có ngày hội ngộ, sau này tiểu đệ có dịp sẽ đến thăm ngay.

Xích Ảnh Nhân mặt mày nhăn nhó nói:

– Hiền đệ, công việc này đệ phải làm bao lâu mới xong?

Đình Hạo áy náy nói:

– Điều này chẳng thể biết được.
– Công việc thế nào?
– Nào là việc thù oán tư nhân, nào là công việc sư môn...
– Ngu huynh có giúp sức được chẳng?
– Điều này... xin đại ca lượng thứ, tiểu đệ muốn tự tay giải quyết.
– Ở lại thêm một ngày nữa được chẳng?
– Ở thêm một hai ngày cũng thế thôi.
– Hiền đệ không nán được thêm giây nào nữa chẳng?
– Tiểu đệ... nóng lòng... phải đi ngay.
– Chờ cơm trưa xong rồi hãy đi được chứ?

Đình Hạo không thể từ chối nữa đành phải gật đầu nói:

– Xin tuân lệnh đại ca.

Xích Ảnh Nhân đặc biệt làm buổi tiệc thịnh soạn tiễn đưa Đình Hạo.

Đình Hạo lòng cảm kích khôn tả, chẳng biết nói gì hơn, rượu đã ngà ngà say, Xích Ảnh Nhân lấy ra một tập sách nhỏ giao cho Đình Hạo nói:

– Hiền đệ xem thử đây là vật gì?

Đình Hạo tiếp lấy, thoáng nhìn bìa tập thất thanh kêu lên:

– Huyền Huyền chân kinh, đây là cuốn võ công bí kíp mà?

Xích Ảnh Nhân gật đầu nói:

– Đúng vậy, đây là cuốn bí kíp thượng cổ.
– Võ công của đại ca là luyện từ cuốn Huyền Huyền chân kinh này?

– Ta chưa hề tu luyện một chữ nào cả.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu nói:

– Vì sao thế?

– Tập thiên cổ kỳ thư này đối với đại ca đồng như phế vật!

– Tiểu đệ chẳng hiểu đại ca nói gì?

– Hiền đệ lật trang đầu xem coi thế nào?

Đinh Hạo tò mò lật ra trang đầu, vài hàng bút tích lọt vào mắt:

"Ngã tánh giới quyến, tánh tình nóng nảy hẹp hòi, chán đời ghét tục, tạo vật thù ta, y bát vô truyền.

Cả đời sáng tác, chôn vùi đất cát, đời này đời sau, gặp duyên tái xuất phạm giả ắt vong thân trọng thân trọng.

Luyện thử bí kíp, đồng trình nguyên vẹn, phạm giả ắt vong, thân trọng thân trọng".

Phía dưới trang có ghi chú: Lỗ ấn công tứ niên nguyên dương sanh chí.

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

– Hiền đệ đọc được cấm kỵ bên trong là gì chẳng?

– Xem ra rồi, luyện tập cuốn Huyền Huyền chân kinh này cần phải có thân thể nguyên dương.

– Đúng rồi chính là câu này...

– Thế thì tiếc quá...

– Thế nào, hiền đệ đã không còn nguyên dương sao?

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

– Không, ý của tiểu đệ là nói đại ca có duyên được bí kíp mà lại vô duyên luyện tập vậy.

– Chẳng lẽ đây là tiền định, phải thuộc về hiền đệ chẳng?

Đinh Hạo giật mình, ngạc nhiên nói:

– Đại ca muốn bảo tiểu đệ luyện tập chẳng?

– Đúng vậy, ý ta lưu hiền đệ lại là chỗ này đây, muốn đệ tiến thêm một bước.

– Đại ca xem trọng tiểu đệ quá thế...

– Đừng nói những lời khách sáo ấy, ý của hiền đệ thế nào?

– Tiểu đệ công việc khẩn cấp phải đi vậy.

Xích Ảnh Nhân không có cách nào hơn đành nói:

– Thế thì chờ sự việc hiền đệ xong xuôi, rồi trở lại đây tu luyện bí kíp này,

bây giờ vật này đã thuộc của hiền đệ, ngu huynh tạm thời thay đệ để bảo quản.

Đinh Hạo xúc động vô cùng nói:

– Tiểu đệ xin thành tâm cảm tạ đại ca.

– Anh em một nhà, của huynh tức là của đệ, đừng nói lời cảm tạ, nếu trong vòng một tháng chẳng thấy hiền đệ đến, ngu huynh sẽ xuất giang hồ tìm kiếm đệ!

– Đại ca khổ nhọc như thế làm gì, xong việc tiểu đệ sẽ ắt đến đây ngay.

– Khi hiền có đến đây, nếu ngu huynh không có nhà, cứ tự nhiên ở như nhà mình chớ nên khách sáo nữa?

– Tuân lệnh!

– Đây là tấm họa đồ huynh mới họa xong đêm qua, trong đó ngu huynh có vẽ ba đường mật đạo ra vào tiểu đảo hồ tâm và ám hiệu kêu hô để liên lạc, khi rảnh rồi đệ xem cho thuộc lâu, sau này ra vào thì tiện rất nhiều. Nói xong hắc lấy bản đồ giao cho Đinh Hạo lại nói:

– Nhớ thuộc lâu sau đó thì đốt hủy đi.

Đinh Hạo hai tay tiếp lấy nói:

– Tiểu đệ xin ghi nhớ.

– Tiền bạc hiền đệ có đủ dùng chẳng?

– Điều này đại ca chớ lo nhiều, số bạc tiểu đệ mang trong người đủ sức tiêu dùng vậy.

Đinh Hạo giao lại Huyền Huyền chân kinh cho Xích Ảnh Nhân đứng dậy trở về phòng, vắt túi gấm trên vai và đeo kiếm vào, sau đó Xích Ảnh Nhân tiến ra bờ hồ và đích thân dùng ghe đưa Đinh Hạo qua tận bên kia bờ, cùng nhau nói lời từ biệt.

Mặt trời đứng bóng, ước lượng đêm nay có thể đến Thập gia Tập. Trên đường đi hắc không dừng nghỉ mong đến tình nghĩa sâu nặng của Xích Ảnh Nhân Hồng Nhân, hạng người trọng nghĩa như thế thật là khó tìm, nhưng đối với tác phong của Xích Ảnh Nhân thì hắc vẫn còn hoang mang chưa rõ, một người độc thân mang theo một toán tỷ nữ bộc nhân sống trên đảo nhỏ mà thật đem tới nhiều câu hỏi nghi vấn cho mọi người.

Tối đến, đi vào một tửu điểm nghỉ đêm hỏi thăm địa điểm mới biết từ đây cách Thập Gia Tập không dưới mấy mươi dặm đường.

Hắc nhủ mấy hôm nay không hiện thân chắc bọn Toàn Tri Tử chờ đến phát điên không sai.

Hắc đang ngồi ăn uống, bỗng thấy một tiểu tử độ chừng mười ba mười bốn tuổi vội vàng vào điểm dòm ngó xung quanh rồi bước sang trước bàn Đinh Hạo,

quì trên đất nói:

– Tiểu thúc thúc người mới đến sao?

Đình Hạo giật mình nghĩ thầm thằng bé này nhìn lắm người chẳng? Toan cất tiếng...

Tên ấy hấp tấp lại nói tiếp:

– Người không về nhà, gia gia phải sốt ruột thôi, dự tình là bốn ngày trước người phải về đến nhà mà.

Đình Hạo sức nhớ điều gì nói:

– Mi là...

Thằng bé lại nói:

– Con là Tiểu Thận Tử của bà hai nè, lần trước thúc thúc về lúc đó con mới mười tuổi.

Đình Hạo sức sáng ý hiểu ngay nói:

– A! Tiểu Thuận Tử, bây giờ mi cao lớn như thế sao, thúc thúc chẳng nhận ra mi rồi.

– Tiểu thúc thúc chúng ta đi thôi!

– Được!

Dứt lời, Đình Hạo để lại vài đồng lẽ trên bàn cùng Tiểu Thuận Tử thản nhiên đi ra khỏi điểm, Tiểu Thuận Tử đi đằng trước dẫn đường, đi đến chỗ không có người, thằng bé đứng lại hạ giọng nói:

– Người có phải là Đình sư thúc tổ chẳng?

Đình Hạo tí nữa bật cười lên, từ tiểu thúc thúc vọt lên thành sư thúc tổ.

Đình Hạo mỉm cười hỏi:

– Mi nói gì ta chẳng hiểu?

– Cháu là đệ tử của Lạc Nhị Viên Ngoại, người là lão đệ của sư thúc tổ cháu, không gọi người bằng tiếng sư thúc tổ chứ gọi thế nào đây?

– A! Chúng ta mạnh ai nấy xưng hô nhau, còn câu xưng hô của mi khó nghe lắm.

– Không được, giáo điều sư môn rất trọng thứ lớp bối phận vậy.

– Mi tên là Tiểu Thuận Tử thật chẳng?

– Không phải, nói bừa vậy, cháu tên là Đỗ Phi, gia sư huy động tất cả thủ hạ rải rác xung quanh vài chục dặm tìm kiếm tung tích người, mấy ngày hôm nay ai nấy đều điên lên...

– Ta có chút việc nên trở nải, hướng này đâu phải đi về Thạch Gia Tập?

– Ngược lại với hướng đến Thạch Gia Tập.

– Tại sao vậy?

– Chỗ nào cũng có chó săn cả, phải dùng chút kế mọn mới qua mặt được chúng, bằng không sẽ rắc rối lắm đấy có người đang để ý mình kia, chúng ta đi ngay!

Hai người gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn, chẳng bao lâu trời sụp tối hoàn toàn, Đỗ Phi dẫn Đinh Hạo đi một vòng tròn xuyên qua một khu rừng cây chuyển qua một con đường khác quay đầu chạy trở lại.

Trống điểm canh hai vào đến một thôn ấp xung quanh toàn những cây Phong to lớn, hai người xuyên qua lùm cây chạy đến phía trước một trang viện to lớn, Đỗ Phi nói:

– Sư thúc tổ, chúng ta vượt tường vào trong, vì trong xóm này cũng có tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo.

Hai người vượt tường nhảy vào trang viện, chạy ngay vào đại sảnh, đèn đuốc trong trang viện thưa thớt, lần nhiều các phòng xá đều ẩn trong bóng tối.

Vào đến sảnh đường, Đỗ Phi cất tiếng hô to:

– Sư thúc tổ giá lâm! Vài bóng người từ cổng sảnh đường xông ra.

Những người ấy chính là Kha Nhất Nghiêu, Toàn Tri Tử, và một trung niên cầm bào có gương mặt mập đầy trông có vẻ giống nhà phú ông, chắc y là cao đồ của Thọ Dao Phong Lạc Nhị Viên ngoại vậy.

o O o